

nialkassen garanterede, at der blev betalt 5 pCt. i Rente og 2 pCt. i aarligt Afdrag. Hidtil har man ikke gjort denne Garanti gjældende lige overfor Kolonialkassen, uagtet Afdraget ikke er præsteret, og Renterne kun til Dels ere betalte; men Statskassen kan, som det vil være klart for Alle, heller ikke godt optræde overfor Kolonialkassen som den strænge Kreditor overfor en Debitor, altsaa erklære Kolonialkassen fallit, fordi den ikke kan betale, hvad den skylder. Det har altsaa i og for sig for Statskassen ikke en saa stor Betydning, at man fastholder denne Garanti. Man har ikke hidtil gjort Brug af den, og jeg tror derfor, at hvis man fremtidig frasalder den, faar man omtrent lige saa Meget, som man hidtil har faaet, medens man fastholdt den. Dertil kommer, at Statskassen har første Prioritets Pant i Sukkerkogerierne for et Laan, som kun repræsenterer omtrent Halvdelen af den i Sukkerkogerierne ombragte Værdi. Vi mene altsaa, at Sikkerheden er ikke absolut slet; en første Prioritet for Halvdelen af Værdien kan ikke siges at være daarlig, og det er af den Grund, det nok kunde forsvares at frasalde Garantien. Under ingen Omstændigheder kan det gaa an at ville optræde paa den Maade, at man fastholder at ville fordre Pengene af St. Croix; thi dem er den som sagt ikke i Stand til at betale. Vi have altsaa foreslaaet, at Garantien skulde frasaldes; men ved Siden deraf have vi rigtignok ment, at saa burde ogsaa Bemyndigelsen for Finantsministeren til at udlaae 2 Mill. Kr. bortfalde. Denne Bemyndigelse har hidtil været benyttet til et Beløb af lidt over 1,400,000 Kr., og dertil skulde det altsaa begrænses. Det anser Udvalget for at være en Fordel; thi de 1,400,000 Kr. ere ikke en af de allerbedste Fordringer, man har, og en Forsøgelse vilde yderligere kunne gøre det Daarlige endnu værre. Vi se altsaa en bedre Tilstand for Statskassen deri, at den Ret, som Sukkerkogerierne have til at faae Halvdelen af deres Værdi laant af Statskassen, bortfalder. Derimod kan Statskassen eller Rigsdagen jo ikke tage nogen Bestemmelse om den Garanti, som er givet Aktionærene; vi kunne jo ikke fritage Kolonialkassen for at svare Rente til Aktionærene. Vi mene altsaa, at det Forhold ere vi nødte til at lade urørt; Kolonialkassen hester utvivlsomt for 5 pCt. af Aktiekapitalen til Aktionærene. Summen dertil har ogsaa hidtil været opført paa Kolonialkassens Budget, men den er ikke bleven betalt. Den skal efter vort Forslag ogsaa fremtidig opføres derpaa, og under den nu foreslaaede Ordning haabe vi, at St. Croix vil blive i Stand til at betale. Dette vil

jo ganske sikkert være en betydelig Fordel for Aktionærene; men det kan ikke undgaa, at de faae denne Fordel. Naar vi stille Kolonialkassen gunstigere — og det gjøre vi jo derved, at vi overtage de militære Udgifter — vil det være en stor Behagelighed for Aktionærene at have Kolonialkassen til Kautionist, idet den bliver mere velstaaende, end den før var. Det kunne vi ikke forhindre; vi kunne kun sige, at det ogsaa er rart, at Andrefaae Noget, og de 70,000 Kr. Overskud vil da nepop være tilstrækkeligt til at dække de 5 pCt., Aktionærene skulle have. Men saa have vi rigtignok tilføjet den Bestemmelse, at hvis Sukkerkogerierne selv kunne betale de 70,000 Kr. eller en Del deraf, skal den resterende Del anvendes til Afbetaling paa Gjælden til Statskassen. Hvis det altsaa gaar Sukkerkogerierne saa godt, som det er ønskeligt, og som det vel ogsaa somme tider er haabet, blive de fulde 70,000 Kr. afdragne paa St. Croix' Kolonialkassens Gjæld til Statskassen. Gaar det derimod saa helt daarligt, saa at Kogerierne slet intet Udbytte give, faar Statskassen Intet, det vil sige: den faar det Samme, som den hidtil har faaet. Vi indstille i Henhold hertil Forslaget til uforandret Vedtagelse med Undtagelse af den ny Paragraf, vi have foreslaaet, og som vi nære det Haab vilde bidrage til at bringe en god økonomisk Orden i Stand.

Finantsministeren (Estrup): Jeg maa takke det ærede Udvalg for, at det har anerkjendt, at den danske Stat overhovedet ikke kunde lade de vestindiske Øer i Stikken, og for, at Udvalget har anbefalet det af mig stillede Forslag om, at den danske Statskasse overtager de militære Udgifter. Jeg haaber, at det ærede Thing vil slutte sig til Udvalgets Forslag i saa Henseende. Jeg kan ikke andet end erkjende Rigtigheden af, hvad Udvalget har gjort gjældende, at det vilde være rigtigt med det Samme at bringe Dernes finantsielle Forhold overhovedet i Orden, og at man ved Siden deraf sikrede sig imod Virkningen paa os af fremtidig mulige Underbalancer. Naar det ærede Udvalg har bemærket, at det koloniale Selvstyre hviler paa Forudsætningen om en finantsiel Selvstændighed, saa er det efter min Opfattelse fuldstændig rigtigt, og jeg tror derfor ikke, der kan gøres nogen berettiget Indvending imod, at man forbeholder den lovgivende Magt herhjemme at gribe ind, saasnart som paany Forudsætningen for det koloniale Selvstyre, nemlig den finantsielle Selvstændighed, skulde bryde. Den Maade, hvorpaa det ærede Udvalg har foreslaaet det tidligere Wellensværende mellem Kolonialkasserne og